

วิจัยในชั้นเรียน

1.เรื่อง : การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กชั้นอนุบาล 2/3 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นบทบาทสมมุติจากนิทาน

ตัวแปรที่ศึกษา

1.ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติจากนิทาน

2.ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาทักษะทางการพูด

ชื่อผู้วิจัย: นางสาววรรณ สมพงษ์อุทัย

ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา: อาจารย์พวงผกา ปวีณบำเพ็ญ

2.ความเป็นมาและความสำคัญ

การจัดการศึกษาในเด็กปฐมวัยเป็นกระบวนการพัฒนาและเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กให้เต็มโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีความรู้ความสามารถควบคู่กับคุณธรรม จริยธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างปกติสุข ดังนั้นการที่เด็กจะสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีคุณภาพจึงจำเป็นต้องมีความพร้อมในหลายๆด้าน โดยเฉพาะทักษะการพูด เพราะว่าทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพราะภาษาจัดเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งสำหรับการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ความสามารถในการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนรู้ พัฒนาการในเด็กปฐมวัยจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีความเจริญงอกงามเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านการพูดเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่านและการเขียนในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น (กนกอร เพ็ญจิน. 2557 : 6)

การเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นออกมาเป็นคำพูด ฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงเพื่อการตอบสนองและส่งเสริมความสามารถทางด้านการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะฉะนั้นครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรม

เด็กอนุบาล 2/3ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเด่นขามมูลซึ่งเป็นเด็กชนเผ่ากะเหรี่ยงเด็กมีทักษะในการพูดภาษาไทยได้ไม่ดีเท่าที่ควร เด็กขาดความเชื่อมั่นในการพูดและไม่กล้าแสดงออก ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอน มีอุปสรรคต่อการพัฒนาเด็กในชั้นเรียนที่สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและเห็นว่าควรส่งเสริมให้เด็กทางด้านการพูด เพื่อปูพื้นฐานให้เด็กได้มีความพร้อมในทักษะทางด้านการพูด ในการเรียนรู้ เพื่อการอยู่ร่วมกับสังคมได้ปกติ และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ในชั้นประถมศึกษาต่อไป

การจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะในการพูดของเด็กโดยการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบภาพ และประกอบการแสดงบทบาทสมมติเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัย เพราะกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เด็กได้พูดโดยการเลียนแบบพฤติกรรม การพูดจากครู จากตัวละครในนิทาน เพราะการที่เด็กฟังนิทานทำให้เด็กเกิดจินตนาการ มีความสนใจในตัวละคร จดจำคำพูดจากตัวละครทำให้เด็กเกิดความอยากพูดและอยากเลียนแบบตัวละคร จึงทำให้เด็กได้ภาษาจากนิทานกล่าวพูดแล้วแสดงออกมากขึ้น นิทานมีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัย เพราะนิทานจะช่วยตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก ช่วยให้เกิดความบันเทิง ผ่อนคลายอารมณ์ สนุกสนาน เพียงเท่านี้ (Piaget, 1962 อ้างใน รสสุคนธ์ อยู่เย็น, 2557 : 26) กล่าวถึงพัฒนาการ การเล่นของเด็กวัย 4-7 ปี ว่าเป็นการเล่นเลียนแบบและการแสดงบทบาทสมมติ การแสดงบทบาทสมมติเป็นการเล่นทางสังคม เป็นการเล่นระดับสูง เด็กจะชอบเล่นร่วมกัน โดยแบ่งบทบาทหน้าที่ นักจิตวิทยานักการศึกษาได้มีความเห็นพ้องกันว่า การแสดงบทบาทสมมติมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาความคิดและทั้งสังคมของเด็ก ช่วยให้เด็กช่วยพัฒนาการพูดภาษาในการอยู่ร่วมกันในสังคม (สุทธิ วงศ์วัลย์, 2555 : 10) การส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและแสดงบทบาทสมมติ เด็กมีพัฒนาการทางการสื่อสารได้ชัดเจนขึ้น เด็กกล้าแสดงออกและแสดงความคิดเห็นออกมาทางการพูดได้มากขึ้น

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดในเด็กปฐมวัยและมีความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัยว่าหลังจากการจัดกิจกรรมเล่านิทานและแสดงบทบาทสมมติประกอบจะส่งผลให้พัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการทดลองหรือไม่ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่มีความสนใจหรือมีความเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัยในการส่งเสริมหรือพัฒนาทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัยให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลต่อไป

3.วัตถุประสงค์

1.เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาทางการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาล 2/3 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานและเล่นบทบาทสมมติ

4. ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย – หญิง อายุ 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 14 คน ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านเด่นยางมูล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลนาทราย อำเภอสี จังหวัดลำพูน

5. ตัวแปรที่ศึกษา

1.ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติจากนิทาน

2.ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาทักษะทางการพูด

6. ระยะเวลาทำการวิจัย

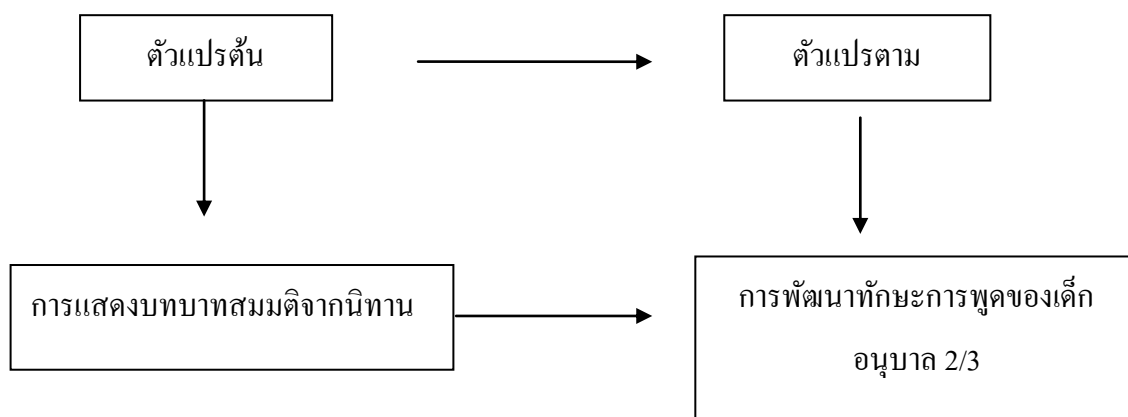
การศึกษานี้ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โดยทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวม 6 ครั้ง

7.นิยามศัพท์เฉพาะ

1.การพัฒนาทักษะการพูด หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของเด็กอนุบาล2/3 ที่แสดงออกทางด้านภาษา ด้วยการถ่ายทอดความคิด การสื่อสารด้วยการใช้คำพูด การใช้ถ้อยคำ เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ

2.บทบาทสมมติจากนิทาน หมายถึง การจัดประสบการณ์การแสดงตามเนื้อเรื่องของนิทานที่ครูเล่าให้ฟังให้เด็กทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทของตัวละคร โดยแสดงตามเนื้อหาที่ครูได้เล่าให้ฟัง เด็กจะได้ฝึกพัฒนาการทางภาษาและการพูดเมื่อได้ทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติจากนิทาน

8.กรอบแนวคิดในการวิจัย

9. สมมติฐานในการวิจัย

เด็กอนุบาล 2/3 ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติจากนิทานมีพัฒนาการทางด้านภาษาพูดสูงขึ้น

10. การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา

- 1.1 ความสำคัญของภาษา
- 1.2 ความหมายของภาษา
- 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด

- 2.1 ความหมายของพัฒนาการทางการพูด
- 2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย
- 2.3 ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางการพูด
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมุติประกอบการเล่านิทาน

- 3.1 ความหมายของการแสดงบทบาทสมมติ
- 3.2 ประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติ
- 3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมติ

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับนิทาน

- 4.1 คุณค่าของนิทาน
- 4.2 ความหมายของนิทาน
- 4.3 จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน
- 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวกับนิทาน

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา

1.1 ความสำคัญของภาษา

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ความรู้และประสบการณ์ อันมีคุณค่า เป็นเครื่องมือเสริมสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน (กรมวิชาการ : 3-5)

ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์มาก เพราะนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารแล้วยังเป็นเครื่องมือถ่ายทอดวัฒนธรรมและการประกอบอาชีพ ภาษาช่วยกำหนดอนาคต ภาษาช่วยจรจรโลงใจ

(นายสมศักดิ์ ทองช่วย.สาขาวิชาภาษาไทย โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์)

1.2 ความหมายของภาษา

บันลือ พฤษะวัน(2522, หน้า 5)ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ว่า คือเครื่องมือที่ใช้สื่อความหมายที่สำคัญที่สุดของมนุษย์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530, หน้า 203)ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ดังนี้ ภาษา หมายถึง เสียงหรือกริยาอาการที่เป็นสื่อเข้าใจความหมายรู้กันได้ คำพูด,ถ้อยคำที่ใช้พูดจากัน โดยสรุปแล้ว ภาษาก็คือเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันและกันให้เข้าใจนั่นเอง

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษา

(สุทิ วงศ์พลับ: 2555: 5) การส่งเสริมทักษะการพูดให้กับเด็กปฐมวัยมีหลายวิธีเช่น การร้องเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมติ และการใช้นิทานในการส่งเสริมทักษะการพูด

2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางการพูด

2.1 ความหมายของพัฒนาการทางการพูด

กนกอร เพือกจีน (2550: 5) ความสามารถในการใช้ภาษา ถ้อยคำการแสดงออกสื่อสารภาษาพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ สื่อได้ถูกต้อง

กรณิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร (2553: 31) กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญาของมนุษย์ ที่มีทิศทางและรูปแบบที่แน่นอน เป็นผลรวมของการกระทำระหว่างวุฒิภาวะและการเรียนรู้

2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัย

ทฤษฎีพัฒนาการทางความคิดของเพียเจต์(Piaget)ในขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการ ในเด็กอายุ 2-7 ปี ในขั้นนี้เด็กเริ่มใช้ภาษาและเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ เด็กจะพยายามพูดและนำคำมาสร้างประโยคใหม่ๆทั้งที่ยังไม่เข้าใจความหมายคำนั้น

ทฤษฎีชีววิทยา (Biological Theory) ของ อีริก เลนเนเบิร์ก (Eric Lenneberg) เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษานั้นมีพื้นฐานทางชีววิทยาเป็นสำคัญ กระบวนการที่คนพูดได้เกิดจากการที่คนสามารถถ่ายทอดภาษา กันได้

2.3 ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางการพูด

เซอร์ลอค ได้กล่าวถึงลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางการพูด ไว้ดังนี้

- 1.ความเข้าใจภาษาที่ผู้อื่นพูด(Comprehension) เด็กจะเรียนรู้ความหมายของคำจากสถานการณ์จากท่าทาง เช่น การยิ้ม สัมผัสเสียงที่พูด
- 2.การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary Learning)
- 3.การสร้างประโยค
- 4.การออกเสียง

พัฒนาการทางภาษาก่อนวัยเรียนของเด็ก ในระยะ 2-5 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมาก การเรียนรู้ภาษาและการพัฒนาภาษาเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพราะฉะนั้นการจัดสภาพแวดล้อมหรือการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนที่ดีที่ถูกต้องจึงมีผลต่อการพัฒนาทางการพูดเป็นอย่างมาก

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

(นพรัตน์ ใจภาษา.2555: 14-15) การพูดคือ การถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ หรือความต้องการด้วยเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ และเข้าใจความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเกิดการตอบสนอง

3.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมุติประกอบการเล่านิทาน

3.1 ความหมายของการแสดงบทบาทสมมุติ

การแสดงบทบาทสมมุติ หรือ Pretend play/Dramatic play คือการเล่นที่เด็กสมมติและแสดงบทบาทที่ตัวเองไม่ได้เป็นอยู่จริง เช่น สมมติว่าตัวเองเป็น พ่อ แม่ หรือ ลูก คุณครูกับนักเรียน เล่นขายของ สมมติว่าตัวเองเป็นเจ้าของหญิงหรือฮีโร่ในการ์ตูน หรือการเล่นที่เด็กนำสิ่งของมาสมมติมาเป็นสิ่งของอีกอย่างหนึ่ง เช่น นำกล้วยมาสมมติเป็นโทรศัพท์ นำหลอดมาต่อกันยาวๆแล้วสมมติเป็นรถไฟ เป็นต้น

เทเลอร์ และวอลฟอร์ด (Taylet and Walford, 1974: 19) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมุติว่า การแสดงบทบาทเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้สวมบทบาทในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อฝึกว่าตนควรมีพฤติกรรมแบบใดจึงจะแก้ปัญหาได้ดีที่สุด ผู้แสดงต้องรับรู้บทบาทของตนเองเพื่อให้เข้าใจและมีอารมณ์ในการแสดง

3.2 ประโยชน์ของการแสดง บทบาทสมมุติ

ประโยชน์ของการเล่นบทบาทสมมุตินอกจากจะสร้างความสนุกให้กับเด็กๆ และเป็นช่วงคุณภาพครบถ้วนแล้ว ยังช่วยเสริมสร้างพัฒนาการให้แก่เด็กๆ ได้มากมาย เช่น

พัฒนาการด้านภาษา เด็กๆต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแสดงบทบาทตัวเอง เล่าเรื่องราวสื่อสารกับผู้อื่น

พัฒนาการทางสังคม เด็กๆเรียนรู้การเล่นร่วมกับผู้อื่น รู้จักกติกา เคารพบทบาทของผู้อื่น รวมทั้งเด็กได้สมมติ ถ้าตัวเองอยู่ในบทบาทนั้นๆ จะรู้สึกอย่างไร

พัฒนาการด้านความคิด หรือเชาว์ปัญญา เด็กๆต้องจินตนาการว่าเรื่องราวจะดำเนินการต่อไปอย่างไร ในระหว่างการเล่นอาจมีบทบาทที่เด็กต้องฝึกการแก้ปัญหา

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงบทบาทสมมุติ

(กณิการ์ พงศ์พันธุ์สถาพร, 2555: 48) การแสดงบทบาทสมมุติเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกทั้งการพูดและการกระทำ ฝึกให้รู้จักตัวเอง กล้าคิด กล้าแสดงออก ฝึกแก้ปัญหาและการตัดสินใจ โดยใช้วิจารณญาณและไหวพริบในการแก้ปัญหา

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับนิทาน

4.1 คุณค่าของนิทาน

นิทานช่วยพัฒนาการขั้นพื้นฐานของเด็ก นิทานช่วยกระตุ้นประสาทสัมผัสต่างๆ เช่น หู ตา รวมทั้งสมองนิทานช่วยสร้างสมาธิ ความจำดีและปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ถือเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้ของเด็กได้

อย่างเพลิดเพลิน การเล่านิทานจะช่วยให้เด็กเกิดทักษะการฟัง การพูด กล่าวแสดงออก ปลุกฝังความประพฤติ และค่านิยมในสังคม และเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนช่วยปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็ก ในขณะที่การอ่านนิทานให้ลูกฟังหากให้ลูกนั่งตัก ลูกจะได้รับความอบอุ่นจากสัมผัส และสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างพ่อแม่ลูก

งานวิจัยของนักจิตวิทยาเด็ก นายริชาร์ด วูฟสัน พบว่า มากกว่าครึ่งของเด็กๆ ในวัย 3-8 ขวบ บอกว่า ช่วงเวลาที่ลูกพ่อคุณแม่อ่านนิทานให้ฟังนั้นเป็นช่วงเวลาที่ดีที่พวกเขาชอบมากที่สุด และชอบฟังนิทานก่อนนอนจากคุณพ่อคุณแม่ ในขณะที่คุณแม่เป็นนักเล่านิทานตัวจริงมากกว่าคุณพ่อ สำหรับเด็กในวัย 3-4 ขวบ เป็นช่วงที่ต้องการให้คุณพ่อคุณแม่อ่านนิทานให้ฟังบ่อยๆ ถือเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่ครอบครัวจะได้สร้างสายใยความสัมพันธ์ในครอบครัว ให้แข็งแรง และเป็นช่วงเวลาที่สำคัญต่อการพัฒนาของลูก

4.2 ความหมายของนิทาน

เกริก ยूनพันธ์ (2539:8) ได้ให้ความหมายว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องขึ้น เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนาน ตลอดจนแทรกแนวคิดเพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541:2-10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สิ่งที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจและการรับรู้ให้กับเด็ก

สรุปได้ว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบทอดกันมาหรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน และสามารถนำความคิดไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

4.3 จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

การเล่านิทานกับจุดมุ่งหมายในการเล่าในยุคอดีตจนถึงปัจจุบัน ความแตกต่างและความเหมือนทั้งคงอยู่ จะว่าไปแล้วก็คงไม่ต่างกันมากนักระหว่างอดีตกับปัจจุบัน เนื่องจากปัจจุบันมีรากฐานมาจากอดีต จุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน เริ่มจากนิทานท้องถิ่นในแต่ละแห่งต้องการสะท้อนถึงอัตลักษณ์ความเป็นถิ่น ความเชื่อ ค่านิยมประวัติศาสตร์ นิทานบางเรื่องจึงเป็นตัวเชื่อมเรื่องราวและเสริมแต่งความน่าสนใจให้ดูสนุกและเกินจริงในบางครั้ง

1. เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับผู้ฟัง
2. เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ตามเจตนาของผู้เล่า
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝังค่านิยมความเชื่อ

4. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และคติสอนใจ

จุดมุ่งหมายปัจจุบัน

5. เพื่อเสริมสร้างจินตนาการให้กับผู้ฟัง

6. เพื่อเสริมความหลักการความคิด และเห็นผล

7. เพื่อเสริมสร้างสมาธิ และพัฒนาทักษะการฟัง

8. เพื่อพัฒนาทักษะทางอารมณ์

9. เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษา

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

(พัฒนจิตา สิริภทศรีเสมอ. 2555:) นิทานนั้นมีความสำคัญต่อเด็กมาก เนื่องจากช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจเพิ่มพูนความคิด จินตนาการ เราให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในเรียนรู้ โดยเฉพาะในเด็กปฐมวัย

11.วิธีดำเนินการวิจัย